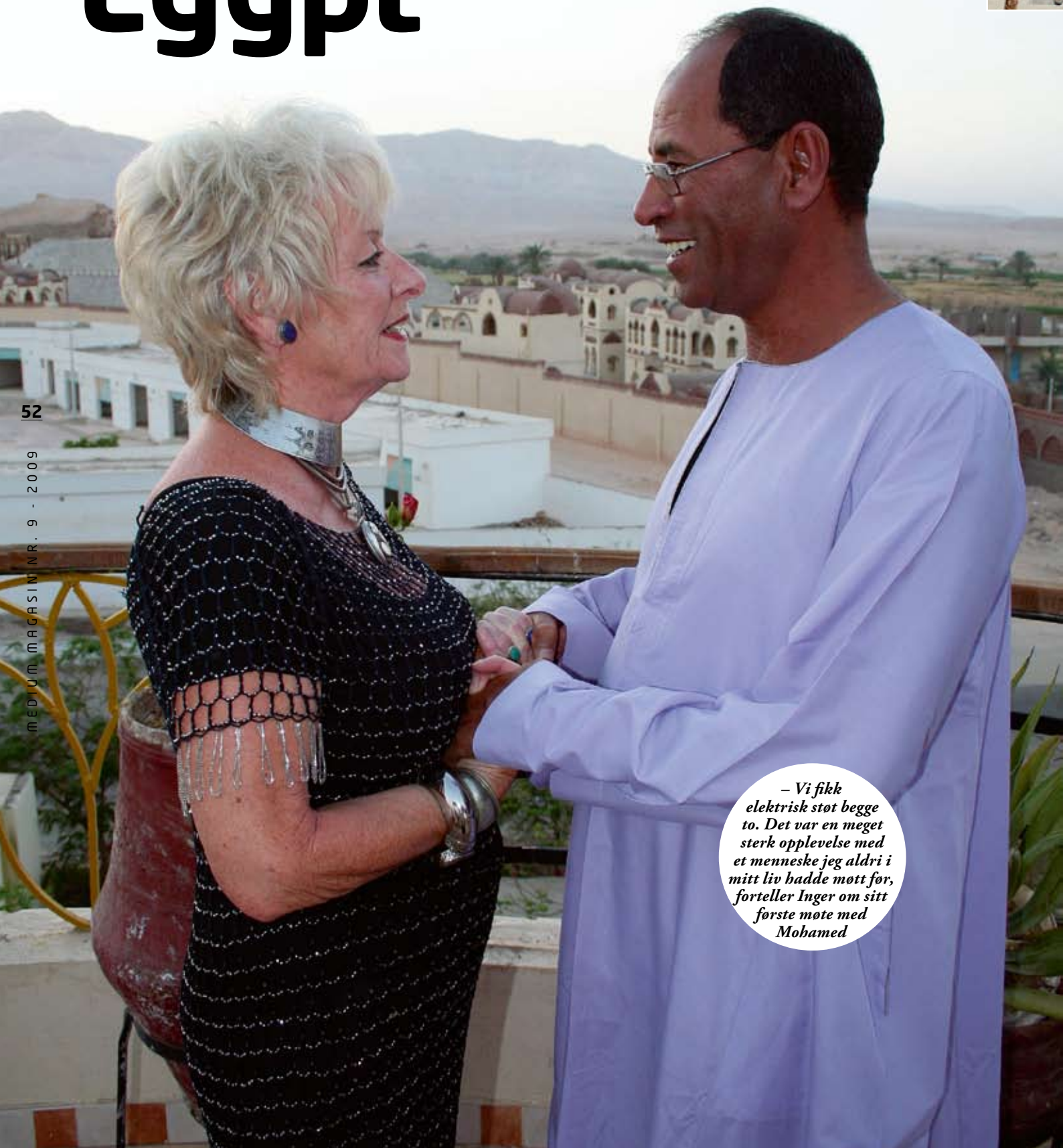


Skjebnen endret livet til Inger Jøndal:

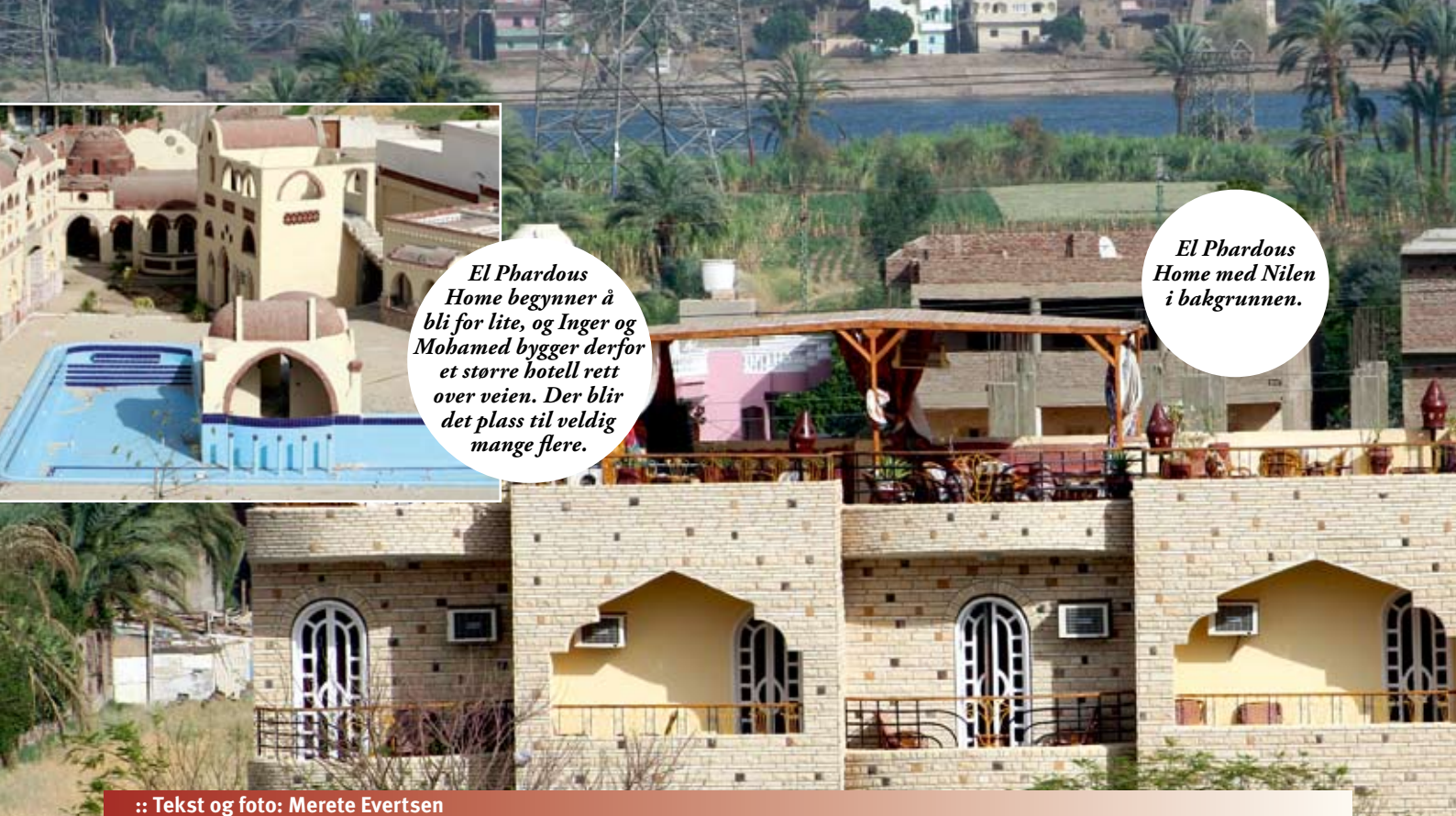
Fant lykken i Egypt



52

MEDIUM MAGASIN NR. 9 - 2009

– Vi fikk elektrisk støt begge to. Det var en meget sterk opplevelse med et menneske jeg aldri i mitt liv hadde møtt før, forteller Inger om sitt første møte med Mohamed



El Phardous Home begynner å bli for lite, og Inger og Mohamed bygger derfor et større hotell rett over veien. Der blir det plass til veldig mange flere.

El Phardous Home med Nilen i bakgrunnen.

:: Tekst og foto: Merete Evertsen

Inger Jøndal (69) fikk føle på kropp og sjel hva det vil si at skjebnen styrer livet. Den trådte inn i livet hennes med full styrke da hun var på et cruise på Nilen i 2000. Det var en smertefull, men riktig vei å gå fra å være mindre interessert i det historiske og myteomsuste landet Egypt til å slippe alt hun hadde i hendene, og flytte til Luxor. Absolutt alt fortalte henne at det var der hun skulle være - og oppgaven var å spre kjærlighetsenergi til hele verden.

Vi befinner oss i Luxor i Egypt, nærmere bestemt på taket av hotell El Phardous Home på vestbredden av Nilen – kun ti minutter fra Kongenes dal og 20 meter fra Sahara. Hotellet drives av Inger Jøndal fra Lørenskog sammen med sjelevennen og egyptologen Mohamed el Tayeb (53).

At Inger sitter her i dag, er ingen tilfældighet. I en alder av 60 rev hun opp røttene og startet et nytt liv i et nytt land. Mange vil karakterisere det som styrke og mot, men det var en skremmende prosess, og hun har grått mange tårer. Hun hadde ikke noe annet valg. Absolutt alle tegn, tilfeldigheter eller hva vi velger å kalle det, styrte henne til Egypt. Stjernehimmelen blinker over oss, og vinden er fylt med puddersand, mens vi i det fjerne hører bønner fra en moské. Det var ikke slik Inger hadde sett for seg at livet skulle bli.

– Det startet da min eksmann og jeg var sammen med et vennepar på cruise på Nilen i november 2000. Jeg brydde meg ikke

så mye om Egypt da. Jeg syntes det var litt hysteri rundt det hele – faraoer, konger, templer og mystikk. «Alle» mente Egypt var spesielt. Det fikk jeg jo erfare etter hvert, men da valgte jeg å overse det. Reisesølgelaget var delt i to grupper med hver sin guide. Achmed var vår guide, mens Mohamed var guide for den andre gruppen. Jeg hadde ikke møtt Mohamed ennå. Den siste kvelden satt jeg på dekk og prøvde å forklare Achmed mitt syn på Gud, men han skjønnte ikke hva jeg sa, ler Inger.

– Da så jeg en mann komme ut på dekk. Jeg så bare konturene, for alt var mørkt. Instinktivt visste jeg at denne mannen skjønnte hva jeg mente. Jeg pekte på det som viste seg å være Mohamed, og sa «Han skjønner hva jeg mener» og ba ham forklare for Achmed.

Lyn fra skyfri himmel

Inger retter litt på skjortet sitt. Det er en sterk historie, kanskje i sterkeste laget for

mange. Men det passer personligheten hennes. Hun trekker pusten og fortsetter.

– Achmed la seg, mens Mohamed og jeg ble sittende og snakke. Plutselig sa Mohamed at jeg skulle tilbake til Egypt. Jeg fnøs høyt og tenkte i mitt stille sinn «Ikke prøv deg, du». Vi hadde blitt advart mot pågående menn, og jeg tenkte at dette var forsøk på smiger. Men han ga seg ikke. «Du skal ha de spesielle energiene som er her, og jeg skal guide deg,» fortsatte han og la hånden sin over min. Det var da lynet slo ned i oss begge.

– Begge fikk elektrisk støt. Måpende spurte vi om den andre hadde opplevd dette før, og det hadde vi. Det var en sterk opplevelse med et menneske jeg aldri i mitt liv hadde møtt før. Jeg ba om visittkortet før jeg gikk og la meg. Inne på lugaren ble jeg sittende og tenke. Skulle jeg virkelig tilbake? Inne i hodet mitt svarte det: «Ja, den andre uken i mars.» Så knakk jeg sammen og gråt. Allerede da visste jeg vel egentlig at livet mitt aldri skulle bli det samme igjen, sier Inger og sukker.

– Det var ikke lett. Jeg er en sterk dame, men dette var for mye selv for meg. Plutselig husket jeg en spådom jeg fikk for mange år siden av en astrolog. Han sa jeg skulle møte en mann da jeg ble seksti år, og jeg måtte ta sjansen, for den ville ikke komme igjen. Jeg var overhodet ikke på utkikk etter en mann. Jeg var jo gift. Og en mann i Egypt var ikke aktuelt. Du kan tenke deg, jeg trodde jeg hadde mistet forstanden.

Dagen etter møtte hun så vidt Mohamed på nytt. Han fortalte han hadde hatt en





sterk drøm den natten. En hellig mann kom inn i drømmen og velsignet ham, og han så en fugl som fløy høyt på himmelen. Han kunne ikke forklare hva det betydde og spurte om Inger visste meningen med drømmen. Men hun kunne ikke forklare noe som helst.

Hjemme i Norge gjorde ikke Inger noe for å komme tilbake til Egypt. Men igjen kom det en beskjed. Midt mellom en drøm og våken tilstand kom stemmen i hodet på nytt. «Skulle ikke du til Egypt?»

Planlegging

– Jeg klarte ikke å glemme det selv om jeg nølte. Jeg fant fram visittkortet til Mohamed og sendte en faks. Jeg hørte ikke noe på 14 dager og tenkte at det var det. Jeg la planene om Egypt til side. Men stemmen i hodet ga seg ikke, og en søndag sa den at jeg skulle ringe Mohamed.

Inger stopper opp og ler krast.

– Jeg vet det. Stemmer i hodet – det høres jo ut som jeg er gal, ikke sant? Jeg

ville ikke ringe, jeg hadde ikke fått svar på faksen, og litt stolthet har jeg jo. Likevel ringte jeg. Mohamed hadde ikke fått faksen min før kvelden før. Jeg samlet en gruppe mennesker og reiste tilbake til Luxor. Uten at jeg tenkte over det, reiste vi den andre uken i mars.

– Da jeg kom tilbake, merket jeg de sterke og spesielle energiene i Luxor. Rundt bordet satt vi og diskuterte hva vi kunne finne på her nede på kveldene. Mohamed var i fyr og flamme, men resten av gruppen falt av lasset. Det ble bare snakk.

Inger tar en pause før hun stille fortsetter fortellingen.

– Jeg kjente den sterke forbindelsen som er mellom Mohamed og meg, og var livredd. Det var sterke vibrasjoner mellom oss. Jeg hadde vært gift i 42 år og hadde det egentlig veldig bra. Ingenting skjedde mellom oss da, men jeg husker Mohamed sa: «Vi er i samme båt, vi er begge to gifte.» Da jeg skulle reise tilbake til Norge, gråt vi begge.

Svart skjerm

Senere samme år var Inger og venninnen Marina Munk på reise til Chile og Påskeøya. De fire dagene de var på Påskeøya, merket hun at hun var urolig, men skjønte ikke hvorfor. Da kom den berømte stemmen i hodet tilbake og ba henne ringe Mohamed.

– Du kan tenke deg å ringe fra Påskeøya til Egypt, ler Inger og rister på hodet. – Det var kun en satellitttelefon der, men jeg ringte. Lyden var så dårlig at jeg ikke hørte hva han sa. Det eneste jeg skjønte, var at han var opprørt og glad.

Inger ser opp på stjernehimmelen. Hun tenker på hva hun skal si. Det er en sterk personlig historie hun deler med leserne av Medium.

– Jeg ringte tilbake til Mohamed fire dager senere fra Santiago i Chile. Da var han roligere og forklarte at vi hadde kjøpt en tomt i Luxor. Hva da? Vi! Marina, som jeg delte rom med, hadde vært i svømmebassengen og kom opp på rommet etter at jeg hadde snakket med Mohamed. Hun visste ingenting om telefonsamtalen. Marina har evner og er klarsynt. Hun rakte meg en rose og sa: «Jeg fikk beskjed om at du skal ha denne rosen, for i dag begynner ditt nye liv. Tar du ikke utfordringen, kan du like gjerne reise hjem, bli gammel og syk og få svart skjerm.» Tror du jeg fikk sjokk, eller!

Inger rister på hodet.

– Jeg fortalte Marina hva Mohamed hadde sagt, og vi falt om halsen på hverandre og gråt. Marina fortalte meg at når universet skal ha ting gjort, lager de en meget sterk forbindelse mellom to mennesker.

Offer

– Jeg prøvde virkelig å unngå det – glemme det – men jeg greide det ikke. Jeg følte meg som et offer på en måte. Jeg handlet fordi jeg måtte, ikke fordi jeg ville eller planla livet mitt slik. Men dette avtalte Mohamed og jeg før vi kom til denne verden, så det nyttet ikke å stå i mot. Som Marina sa det: «Jobben skal gjøres – og dere er de beste til å gjøre den.»

– Jeg måtte jo reise ned og se på denne tomten hans. Det var jo bare sand med en mur rundt, ler Inger. – Han som solgte tomten, hadde sagt at han egentlig kunne fått mye mer for den, men det var Mohamed som skulle ha den. Snakk om å få pekepinner, du! Der stod jeg og visste verken fram eller tilbake. For å prøve å finne noen svar satte jeg meg ned og meditererte. Du vil ikke tro de synene jeg fikk i den meditasjonen. Folk tror sikkert jeg er gal, men det får stå sin prøve.

Ned fra himmelen kom det en svær rosa søyle som gikk ned i jorda midt på tomten. Ovenfra kom det lyse krystalliner i alle

regnbuens farger inn i søylen og forsvant ned i jorda på tomta. Akkurat som en stein lager ringer i vannet, laget den rosa søylen energibølger som bredte seg utover. Inger prøvde å følge bølgene i meditasjonen, og de bredte seg ut over hele jorden. Foran søylen trådte Sandana, eller Jesus, fram. Han holdt hendene sine opp til velsignelse. Over hodet hans kom begrenes skål i gull, som i tarotstokken symboliserer ren kjærlighet. Over begeret var det en hvit due. Inger kikker på meg med skarpt, humoristisk blikk. Hun vet godt at dette høres utrolig ut.

– Jeg kjøpte en tarotstokk for mange år siden. I stokken var to av kortet begrenes ess. Foran Jesus så jeg Mohamed og meg selv liggende som muslimene gjør når de ber. Jeg var kledd i hvitt og lå til venstre – som er kvinnesiden. Mohamed var kledd i svart og lå til høyre. Bak oss stod en stor imam med en sort kjortel, skjegg og hvitt tørkle på hodet. Han stod på samme måte som Jesus, og velsignet stedet – og oss.

Beskyttet

– Jeg vet at vi er godt beskyttet både gjennom kristendommen og islam, smiler Inger. – Da jeg hadde vært her en stund, fikk jeg en bekræftelse. Mohamed tok meg med til en gammel moské. Som kvinne satt jeg bakerst, mens mennene ba foran. Jeg kjente en enorm kjærlighet i moskeen, og jeg gråt og gråt. Mens jeg satt der, kom Jesus og imamen tilbake. Jesus ble stående hos meg, mens imamen gikk foran og velsignet alle dem som ba. Etterpå fortalte jeg om opplevelsen til Mohamed. Han løp inn og hentet imamen, som dro meg med inn i et rom og pekte på noen bilder som hang på veggen. «Han du så, er det en av disse?» spurte han. Det hang et bilde på veggen av imamen jeg hadde sett, og jeg pekte ham ut. Det hang flere bilder av den samme mannen på veggene, og jeg måtte peke ut flere. Men jeg var sikker i min sak og på hvem jeg hadde sett.

– Dette var min far. Han er død, sa imamen. Han var en stor imam og høyt respektert. Det er bare de rene av hjertet som får se ham.

Inger rister på hodet igjen. Det høres for godt ut til å være sant.

– Dette kom fra en muslim til en kristen. Det viste seg også å være den samme imamen som Mohamed hadde sett i sin drøm den første kvelden på Nilen. Tingene fletter seg inn i hverandre. Det er jo ikke merkelig at man noen ganger tror

man har mistet vettet eller lever i en drøm. Men dette var høyst virkelig. Det var bare å ta til seg tegnene. Spesielt de i Norge sier jeg er modig som tør å rive opp alt og starte på nytt i et fremmed land. Så legger de alltid til og så i din alder. Selv synes jeg ikke at jeg er så modig, eller gammel for den saks skyld. Jeg er bare nødt!

Tar form

Neste spørsmål ble hva de skulle gjøre med tomten. Mohamed og Inger visste at de satt på noe spesielt, men ikke hva de skulle bruke tomten til.

– Marina fortalte jeg hadde en jobb å gjøre i Luxor. Jeg skulle holde energien her og trengte ikke kun å være her nede. Men jeg kunne jo ikke bare sitte her og holde på energien. Jeg måtte jo gjøre noe, ler Inger hjertelig.

– Men vi hadde jo ingenting. Jeg hadde erfaring fra fotsoneterapi, aromaterapi, øreakupunktur og massasje. Jeg hadde egen klinikk på Finstad legesenter i Lørenskog, men hadde ikke peiling på reiseliv. Likevel ordnet det seg. Vi begynte å bygge et hotell. Stein for stein! Og det gikk fort. Bygningen kom opp på ni måneder, som et barn i magen. Jeg hadde jo ingenting å tape. Jeg visste jeg ville ha noe som var alternativt, men ikke hva. Jeg hadde noen adresser og sendte rundt noen e-poster. Bang – så hadde jeg fire påmeldte grupper, forteller Inger.

Det gikk så fort at den første gruppa måtte bo på et annet hotell. De rakk ikke å bli ferdige. Men meditasjonsdomen var ferdig, og den første gruppen innviet den. Det var en høytidelig anledning. En venninne av Inger fikk i sin meditasjon bilder på at alle symboler for verdens religioner fløt sammen og smeltet til et rødt hjerte. Og det er det som er essensen her på El Phardous Home – som betyr «et høyere sted i paradiset».



Inger og Mohamed på taket av El Phardous Home med det nye hotellet som er under bygging, i bakgrunnen. Meditasjonsdomen er plassert på tomtens høyeste punkt.

Spesielt sted

– Det er veldig spesielle energier her. Nesten alle som kommer hit, stortrives, og mange kommer tilbake. Tilbakemeldingene er at gjestene kjenner roen og freden senker seg over dem så fort de kommer inn porten. De føler de er kommet hjem på et eller annet plan. Men nå begynner stedet å bli for lite, og vi bygger et større hotell rett over veien. Der blir det plass til mange flere, lover Inger.

Inger og Mohamed vet ikke helt når alt blir ferdig, for de trenger mer kapital. Men hun har skjont at universet styrer, og regner derfor med at det blir klart når det skal. Den rosa søylen hun så i meditasjonen, forteller at tiden er moden for å ta imot folk fra alle kanter av verden. Derfor har de etablert et egyptisk aksjeselskap. De har fått den erfaringen og lærdommen de trenger, og vet at universet jobber for dem.

I dag holdes det for det meste alternative kurs med grupper fra Norge på El Phardous Home. Kursene kombineres med opplevelser ved lokale severdigheter i nærheten, som blant annet en tur til Kongenes dal, Karnak-tempelet, Luxortempelet, Hatshepsuttempelet og båttur på Nilen i solnedgang. Maten er beregnet på norske mager, og gjestene blir godt ivaretatt. Det er mange som har valgt å kombinere kurs og opplevelser her, blant andre Bodil Storm, Asger Lorentzen, Inger-Lill Moneel, Marina Munk og Ailo Gaup.

Urgamle energier

– Det er den eldgamle urenergien som er friggitt igjen over hele verden. Det er denne energien som Marina sa jeg skulle holde på, men som også skal deles og spres videre. Det er den feminine energien som jobber for balanse mellom yin og yang over hele jorda. Den rene kjærlighetsenergien skal tas opp i hvert enkelt menneske og spres over hele jorda. Det er det vi jobber for – ikke for å bli rike. Vi har det vi trenger av materielle goder, og ønsker ikke mer. Vi holder en enkel og grei standard, det er ingenting som er overdådig verken med stedet eller oss.

Kveldsbrisen kommer smygende fra Sahara-ørkenen og stryker oss over skuldrene. Inger grorser litt og trekker pusten dypt. Hun slipper den ut igjen med et stort, hjertelig sukk.

– Mohamed og jeg har følt at vi er blitt pushet framover. Mange ganger har vi ikke helt skjont hva vi har gjort, før lenge etterpå. Men vi har tillit til at universet ordner det til det beste selv om det kjennes vanskelig noen ganger. ■

Dersom du ønsker å vite mer, se: www.terapiegypt.com